

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

De fide ac prole Dei, & animæ religiosæ. caput. 10.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

*Bern.
serm. 14
in cant.*

Ab his autem semel attractis, & vi quadam
suavi, ac violentia spontanea compulsis, iu-
gum, quod premebat, abstulit, non sane quia
illos iugo disciplinæ eximit: sed quia efficit, ut
iugum religionis non sentiant, nec mortifica-
tionis onus molestè accipiant. Quisquis e-
nim istorum meritò dicet illud Bernardi: fa-
teor, non sustinui pondus diei, & æstus: sed
iugum suave, & onus leue pro beneplacito
patrifamilias porto. Opus meum vix vnus
est horæ, & si plus, præ amore non sentio.
Dominus itaque ad eò iugum nostrum non
deserit, ut à conversionis exordio illud nobis-
cum ferat, & post aliquod tempus, ita illi as-
suescimus, ut quasi nihil sustineamus: ipse
verò molestiam à nobis adimens, iugum exal-
tet, & veluti totum onus supportet.

CAPVT X.

*De fide, ac prole Dei, & anima
religiosa.*

IAm de fide, ac prole huius spiritualis con-
iugij aliquid dicendum est, ut dignitas ac
felicitas animæ religiosæ pandatur. Quæ non
tantum fidelitatem Deo seruat, sed ei quoque
à tam dignissimo sponso summa fidelitas cu-
stoditur: ab eoque filios suscipit, melle ac fa-
uo

uo dulciores. In carnali coniugio ibi fidem homo homini seruat, hic Deus animæ, & anima Deo tanta firmitate custodit, vt nec vnquam ille animam obliuioni tradat, neque ista pro alterius amore suum Dominum derelinquat. Quod Christus ergo fidem animæ religiosæ seruet tanquam dilectissimæ sponsæ, ille solus ambiget, qui eius proprietates atque perfectiones ignorat. Ioannes quidem in sua reuelatione nomen ei summæ fidelitatis imponit. *Et vocabatur (inquit) fidelis & verax, & cum iustitia iudicat & pugnat.* Si autem ad omnes fidelitatem seruat & veritatem, quanto magis sponsæ suæ erit fidelis, quam vnice amat, vt pro qua tanta prouidentia ac sollicitudine zelat, quam etiam nouit sibi vniuersa dedisse, & in eo solo omnem sui cordis amorem ac desiderium collocasse? Si pro suis aduersus hostes & inimicos iustorum pugnat, quo pacto non tuebitur eam, cuius vita, atque status nullum alium adiutorem admittit, ac præter ipsam nullum habet defensorem. Fidelem te, ô Domine, semper inuenio; fidelem à die meæ conuersionis agnosco, in quo habui in pugna aduersus dæmones adiutorem, virtutum præceptorem, sollicitudinis leuamen, & in omnibus meis necessitatibus & tribulationibus firmissimum defensorem. Fidelissimum denique in te sponsum possideo, cui admirans illud tui serui Bernardi verissimè

Apo.
19.

Bern.
serm. 17.
in canti.

dicam. Quomodo me amas Deus meus, amor meus, quomodo me amas, vbique recordans mei, vbique zelans salutem egeni & pauperis, non solum aduersus homines superbos, sed etiam aduersus sublimes angelos. In caelo & in terra iudicas Domine, nocentes me, expugnans impugnantes me. Vbique subuenis, vbique assistis, vbique à dextris es mihi, Domine ne commouear. Hæc cantabo Domino in vita mea, psallam Deo meo, quamdiu sum.

Ezech.
16.

Ista etiam fidelitas Domini illis, quæ exponimus, verbis apertè declaratur. Et iuravi tibi, & ingressus sum pactum tecum, & facta es mihi.

Isa. 62.

Quid enim iurauit nobis nisi illud, cuius meminuit Isaias? Iurauit Dominus in dextera sua, & in brachio fortitudinis sue, si dedero triticum tuum ultra cibum inimicis tuis, & si biberint filij alieni vinum tuum, in quo laborasti: Quia qui congregant illud, comedent & laudabunt Dominum, & qui important illud, bibent in atrijs sanctis meis. Per dexteram, & brachium suum iurat (id est, per

Hiero.
eo loco.

Christum, vt exponit Hieronymus) qui est brachium potentiaæ suæ, & dextera, quæ amplexatur nos. Quis autem credat Dominum iureiurando non stare, & ea, quæ tam asseueranter promittit, non adimplere? implet sanè, & triticum nostrum, id est, virtutum opera, quibus sustentamur, inimicis non tradit, & vinum nostrum, hoc est, consolationes spiritus hostibus non permittit.

Anima

DE VITA SPIRIT. EPIT. 55

Anima religiosa, si sinceram quoque fidem Christo tanquam sponso vnicè dilecto conseruat. Nam verè fidelis est illa, quæ amore capta comparis sui, omnia detrimentum fecit, & arbitrata est vt stercora, vt Christum lucrifaceret, O quanta fidelitas, vniuersa reliquisse, etiam quæ licitè posset retinere, ne aliquo distractionis contagio fœderatur! O quantus amor, nihil in proprios necessitatis vsus referuare, vt cor ab omnibus mûdi rebus auulsum in solius sponsi amorem ac dilectionem incubere! Hanc fidelitatem sponsus animæ Christus ab ea in cantico canticorum exquirens, dicit illi: *Pone me vt signaculum super cor tuum, vt signaculum super brachium tuum.* Qua iussione id præcipit illi, vt fidelis sponsa, quæ iam paterna domo veteris Adæ egressa est, oculos mentis in vnütantum spòsum defigat, amoris affectum in eo collocet, iugem memoriam in suo ductore atque amatore constituat. Id sanè iubet, vt sponsum quasi annulum signatorium in corde, hoc est, in cogitationibus, in votis, in affectibus gestet, & in brachio, in operibus ac vitæ laboribus præferat. Hæc omnia eò tendunt, vt Christus ab anima nostra totum amorem requirat, fidelitatem exposcat, cui fidem rependimus, cum iuxta præscriptum status nostri viuentes, velut mûdo mortui, nihil sæculi cupimus, sed solùm

Phil. 3.

Cant. 8.

Christum tota mente requirimus. Hanc ergo fidelitatem Christus & anima religiosa casto professionis connubio copulati, sibi mutuo custodiunt, adeò, ut hæc non insolenter sed gratè affirmare possit. *Quia dilectus meus mihi, & ego illi.* Nam ille tam speciali cura ac providentia intendit huic animæ, ac si nihil aliud ad suum imperium pertineret: & ista tam intimo amore intendit illi, ac si nihil aliud amare didicisset. Ex quo mundo, & vniuersis eius sollicitudinibus valedixit.

Cant. 2.

*Richar.
in cant.
cap. 8.*

Animã (vt magnus ait cõtemplator Richardus) Deus amplexatur, quando eam per gratiam ad se trahit, sibiq̃ue coniungit: osculatur, cum gratiæ suæ dulcedine reficit: fœcundat eam, cum charitatem auget: lacte pinguescunt eius vbera, cum dulcedine compassionis repletur. Est ibi spirituale connubium, concordia videlicet, & coniunctio voluntatum. Fœcundat ibi non carnalis copula ventrem, sed Spiritus sanctus mentem, gemellis hanc imprægnans fœtibus, id est gemina charitate, Dei videlicet dilectione, & proximi. Quid ergo lætius, quid iucundus, quàm his omnibus frui, eisque virtutè acquirere, sanctitatem augere, & vitæ eternæ merita cumulare? Est ergo anima religiosa sponsa Dei, & Deus sponsus est animæ sibi per hunc fœlicem statum consecratæ; siquidem hoc inter illos arctum vinculũ intercedit. O anima religiosa,
sponsa

sponsa pulcherrima illius veri Isaac, qui humano generi attulit ritum, *soror nostra es, crescas* Gen. 24
in mille millia, & possideat semen tuum portas inimicorum suorum. Soror mea es, quæcunque es, quia licet indignissimus, eundem statum religiosum teneo, eandem vitam tecum profiteor. Crescas in mille millia, & semper in laudem sponsi tui, celestibus donis, superis desiderijs, & sanctis operibus augearis: Semē tuum, id est filij tui, quos verbo & exemplo generas, ita sint gratia fortes, & virtute robusti, ut aduersus hostes suos, victores euadant, & peccatorum cuneos feliciter vincant atque prosternant.

CAP. XI.

*De indumentis, & pretiosis gemmis
 anima religiosa.*

HÆc igitur anima, quæ rebus mundanis valedixit, est sponsa Dei, quam tam pretiosis circundedit vestibus, tam pulchris exornauit gemmis, ut ipse et hunc illustrem ornatum suis verbis per os Prophetæ declarare dignetur: *Et unxi te oleo*, hoc est illud oleum Ezech. 16. lætitiæ, quod religio sancta ministrat, & in suorum cordibus filiorum abundanter infundit. In ea namque ex puritate conscientiæ, & contemptu terrenorum, tanta interdum ori-
 tur